

ΤΕΡΑΤΑ
ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΠΑΤΡΙΚ ΝΕΣ

ΚΙΝΟΥΜΕΝΟ ΧΑΟΣ, ΒΙΒΛΙΟ 3

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΤΡΙΚ ΝΕΣ

**ΤΕΡΑΤΑ
ΑΝΘΡΩΠΩΝ**

ΚΙΝΟΥΜΕΝΟ ΧΑΟΣ, ΒΙΒΛΙΟ 3

Μετάφραση
Γιώργος Μπλάνας

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Πάτρικ Νες, *Τέρατα ανθρώπων (Τριλογία: Κινούμενο χάος, βιβλίο 3)*

Patrick Ness, *Monsters of Men (Chaos Walking Trilogy: Book Three)*

Μετάφραση: Γιώργος Μπλάνας

Επιμέλεια-διορθώσεις: Ελένη Δραγώνα

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρούδη

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright® Patrick Ness, 2010

Copyright® για τον σχεδιασμό του εξωφύλλου Walker Books Ltd, 2018

Αναδημοσιεύεται κατόπιν αδειάς από την Walker Books Ltd, London SE11 5HJ

(www.walker.co.uk)

Copyright® για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2018

Copyright® για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2019

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Walker Books Ltd,

Λονδίνο, 2010

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2020

ΚΕΤ Γ197 ΚΕΠ 715/20 ISBN 978-960-16-8602-8

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Για την Denise Johnstone-Burt

*Ποιος είναι σε οχυρό;
Ποιος είναι σε οχυρό;*

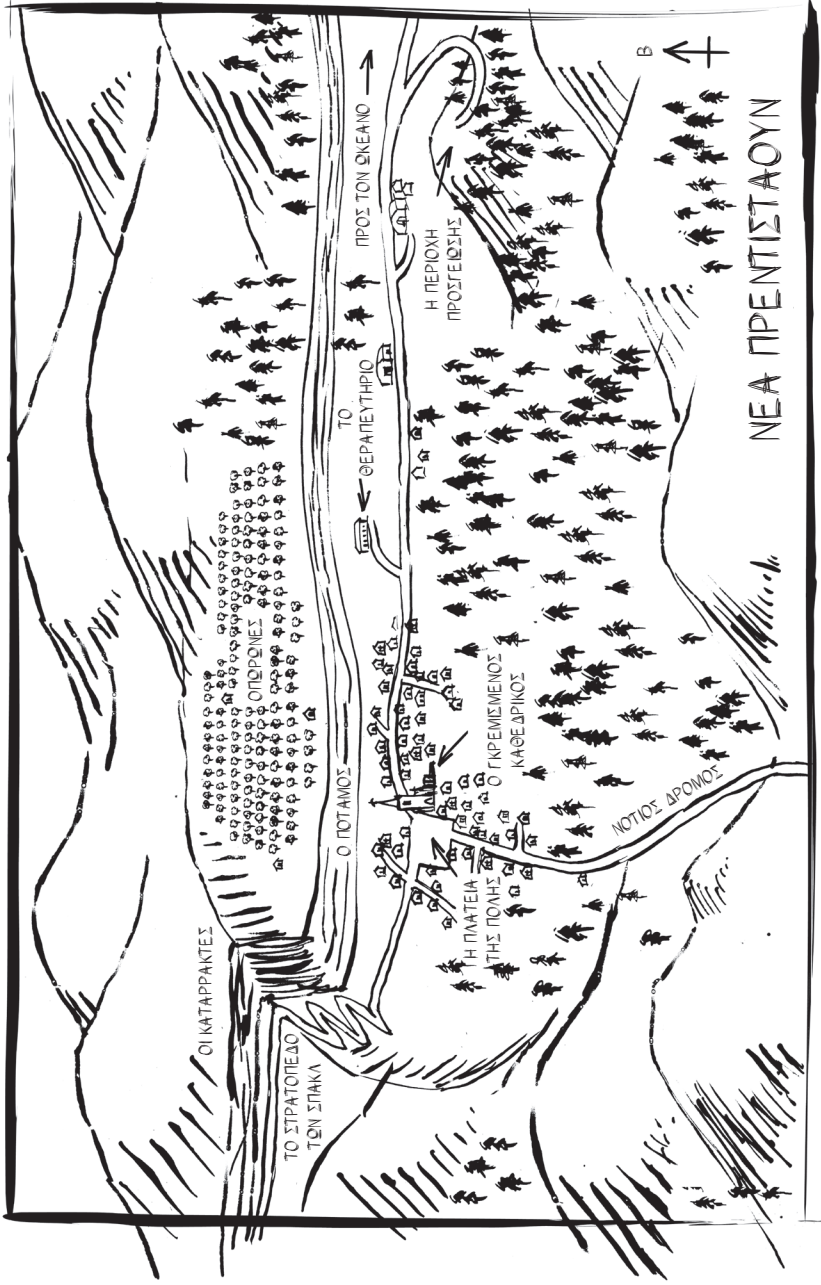
*Πρώτα οι γυναίκες και τα παιδιά
Και πρώτα τα παιδιά
Τα παιδιά*

Θα γελάσω μέχρι να μου τιναχτούν τα μυαλά

Θα φάω μέχρι να σκάσω

– Radiohead, «Idioteque»

ΟΙ ΚΑΤΑΡΑΚΤΕΣ

ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΤΩΝ ΣΠΑΚΑ

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ

ΤΟ ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ

Η ΠΕΡΙΟΧΗ ΠΡΟΣΓΕΩΣΗΣ

Η ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ
Ο ΓΥΡΕΜΣΙΜΕΝΟΣ ΚΑΒΕΔΡΙΝΟΣ

ΝΟΤΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ

ΝΕΑ ΠΡΕΤΙΣΤΑΟΥΝ

«ΠΟΛΕΜΟΣ», ΛΕΕΙ Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΠΡΕΝΤΙΣ κι αστράφτουνε τα μάτια του. «Επιτέλους».

«Σκάσε», λέω. «Δεν πάει επιτέλους εδώ. Μόνο εσύ θες τον πόλεμο».

«Παρ' όλα αυτά», λέει, γυρίζοντας μ' ένα χαμόγελο, «να που έρχεται».

Κι εννοείται πως αναρωτιέμαι κιόλας μήπως αν τον έλυνα για να δώσει αυτή τη μάχη, θάτανε το χειρότερο λάθος της ζωής μου...

Όμως, όχι...

Όχι, μόνο έτσι θα την προστατέψω. Αυτό πρέπει να κάνω για την ασφάλειά της.

Και θα τον κάνω να την προστατέψει, ακόμα κι αν χρειαστεί να τον σκοτώσω.

Έτσι, με τον ήλιο να δύει, εγώ κι ο Δήμαρχος στεκόμαστε στα μπάζα του καθεδρικού και κοιτάμε πέρα, πάνω απ' την πλατεία της πόλης, την ώρα που ο στρατός των Σπακλ κατεβαίνει τον στριφογυριστό δρόμο του λόφου απέναντι, με το πολεμικό τους βούκινο ν' ακούγεται σαν να σε σκίζει στα δύο...

Κι ο στρατός της Απάντησης της Προϊσταμένης Κούλ μπαίνει στην πόλη από πίσω μας, ανατινάζοντας τα πάντα στον δρόμο της *Μπουμ! Μπουμ! ΜΠΟΥΜ!*...

Κι οι πρώτοι στρατιώτες του στρατού του Δημάρχου αρχίζουν να φτάνουν με γρήγορο σχηματισμό από τα νότια με τον κύριο Χάμμαρ επικεφαλής, διασχίζοντας την πλατεία προς το μέρος μας, για να πάρουνε καινούριες διαταγές...

Κι οι πολίτες της Νέας Πρέντισταουν τρέχουνε αποδώ κι αποκεί για να σωθούνε...

Και το ανιχνευτικό σκάφος με τους αποίκους που έρχονται προσγειώνεται σ' έναν λόφο κάπου κοντά στην Προϊσταμένη Κούλ, στο χειρότερο μέρος που θα μπορούσανε...

Κι ο Ντέιβυ Πρέντις νεκρός στα μπάζα από κάτω μας, πυροβολημένος από τον ίδιο του τον πατέρα, πυροβολημένος από τον άνθρωπο που μόλις ελευθέρωσα...

Κι η Βάιολα...

Η Βάιολά μου...

Τρέχει με το άλογο στη μέση όλων αυτών, με τους αστραγάλους της σπασμένους, χωρίς ούτε να μπορεί να σταθεί όρθια μόνη της...

Ναι, σκέφτομαι.

Να που έρχεται.

Το τέλος όλων.

Το τέλος όλων αυτών.

«Ω, ναι, Τοντ», λέει ο Δήμαρχος, τρίβοντας τα χέρια του.
«Ω, ναι, πράγματι».

Και ξαναλέει τη λέξη, τη λέει σαν να πραγματοποιείται η μεγάλη, η αιώνια επιθυμία του.

«*Πόλεμος*».

APXIZE

ΔΥΟ ΜΑΧΕΣ

[ΤΟΝΤ]

«ΧΤΥΠΑΜΕ ΤΟΥΣ ΣΠΑΚΑ ΚΑΤΑ ΜΕΤΩΠΟ!» φωνάζει ο Δήμαρχος στους άντρες, στοχεύοντας τον Θόρυβό του ακριβώς στο κέντρο των κεφαλιών τους.

Και στου δικού μου.

«Θα συγκεντρωθούν στο κάτω μέρος του δρόμου», λέει, «αλλά δεν πρόκειται να πάνε πιο πέρα!»

Γέρνω πίσω στη σέλα και βάζω το χέρι μου στο καπούλι της Άνγκαρραντ. Ούτε δυο λεπτά δεν έκανε ο Δήμαρχος να φωνάξει τον Μόρπεθ και την Άνγκαρραντ να 'ρθουνε καλπάζοντας από πίσω απ' τα ερείπια του καθεδρικού, και μέχρι να σαλτάρουμε πάνω τους, πηδώντας πάνω απ' τ' αναίσθητα ακόμα σώματα των αντρών που είχαν προσπαθήσει να με βοηθήσουνε να τον ανατρέψω, νάσου ο στρατός μουλούκι μπροστά μας.

Όμως, όχι όλος, μπορεί λιγότερος απ' τον μισό, ενώ οι υπόλοιποι απλώνονταν ακόμα στον νότιο δρόμο προς τον λόφο με το φαράγγι, τον δρόμο που υποτίθεται πως θα γινόταν η μάχη.

Αχόρι πουλάρι; σκέφτεται η Άνγκαρραντ και νιώ-

θω τα νεύρα της τσιτωμένα σ' ολόκληρο το κορμί της. Είναι σχεδόν θανάσιμα τρομαγμένη.

Το ίδιο κι εγώ.

«*ΤΑΓΜΑΤΑ, ΣΤΟΙΧΗΘΕΙΤΕ!*» φωνάζει ο Δήμαρχος κι αμέσως ο κύριος Χάμμαρ κι ο κύριος Τέιτ, ο κύριος Ο Χέαρ κι ο κύριος Μόργκαν, που έφτασαν αργότερα, χαιρετάνε στρατιωτικά κι οι στρατιώτες αρχίζουνε να φτιάχνουνε τους σωστούς σχηματισμούς, κάνοντας ελιγμούς μεταξύ τους και μπαίνοντας σε τάξη τόσο γρήγορα που σχεδόν πονάνε τα μάτια μου να τους παρακολουθώ.

«Ξέρω», λέει ο Δήμαρχος. «Είναι όμορφο πράγμα, έτσι;»

Γυρνάω το ντουφέκι μου καταπάνω του, το ντουφέκι που πήρα απ' τον Ντίιβυ. «Απλά να θυμάσαι τη συμφωνία μας», λέω. «Θα προσπατήσεις τη Βάιολα και δε θα με ελέγξεις με τον Θόρυβό σου. Το κάνεις και μένεις ζωντανός. Αυτός είναι ο *μόνος* λόγος που σ' άφησα ελεύθερο».

Τα μάτια του αστράφτουνε. «Αντιλαμβάνεσαι ότι αυτό σημαίνει πως δεν μπορείς να μ' αφήσεις απ' τα μάτια σου», λέει, «ακόμα κι αν πρόκειται να με ακολουθήσεις μέσα στη μάχη. Είσαι έτοιμος γι' αυτό, Τοντ;»

«Είμαι», λέω, έστω κι αν δεν είμαι – αλλά προσπαθώ να μην το σκέφτομαι.

«Έχω μια αίσθηση πως θα τα πας καλά», λέει.

«Σκάσε», λέω. «Σε νίκησα μια φορά. Θα σε ξανανικήσω». Χαμογελάει πλατιά. «Δεν αμφιβάλω γι' αυτό».

«*ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΙΜΟΙ, ΚΥΡΙΑ!*» φωνάζει ο κύριος Χάμμαρ απ' τ' άλογό του, χαιρετώντας μ' ενθουσιασμό.

Ο Δήμαρχος κρατάει το βλέμμα του πάνω μου. «Οι άντρες είναι έτοιμοι, Τοντ», λέει με πειραχτική φωνή. «Εσύ;»
«Απλά τελείωνε, προχώρα».

Και το χαμόγελό του γίνεται ακόμα πιο πλατύ. Γυρνάει στους άντρες. «*Δύο μεραρχίες κάτω στον δυτικό δρόμο για*

την πρώτη επίθεση!» Η φωνή του γλιστράει σαν φίδι πάλι μέσα στα κεφάλια τους, σαν ένας ήχος που δεν μπορείς να του ξεφύγεις. «*Ημεραρχία του Λοχαγού Χάμμαρ μπροστά, του Λοχαγού Μόργκαν πίσω! Οι Λοχαγοί Τέιτ και Ο Χέαρ θα συγκεντρώνουνε τους υπόλοιπους άντρες και τον οπλισμό που περιμένουμε και θα μούνε στη μάχη με τη μεγαλύτερη ταχύτητα και αποτελεσματικότητα.*»

Οπλισμός; σκέφτομαι.

«*Αν δεν έχει ήδη τελειώσει η μάχη μέχρι να 'ρθουνε...*»

Οι άντρες γελάνε δυνατά, νευρικά, επιθετικά.

«*Επειτα, όλοι μαζί, θ' απωθήσουμε τους Σπακλ πίσω σ' εκείνο τον λόφο και θα τους κάνουμε να μετανιώσουνε τη μέρα που ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΝΕ!*»

Κι οι άντρες ζητωκραυγάζουνε βροντερά.

«Κύριε!» φωνάζει ο Λοχαγός Χάμμαρ. «Τι θα γίνει με τον στρατό της Απάντησης, κύριε;»

«Πρώτα θα νικήσουμε τους Σπακλ», λέει ο Δήμαρχος. «Επειτα η Απάντηση θα 'ναι παιχνιδάκι.»

Κοιτάει δεξιά αριστερά τον στρατό του κι ύστερα πάλι ψηλά στον λόφο τον στρατό των Σπακλ, που συνεχίζει να κατεβαίνει. Μετά, υψώνει τη γροθιά του και βγάζει τη δυνατότερη κραυγή Θορύβου που υπάρχει, μια κραυγή που φτάνει στον ίδιο τον πυρήνα κάθε άντρα που την ακούει.

«*ΣΤΗ ΜΑΧΗ!*»

«*ΣΤΗ ΜΑΧΗ!*» φωνάζουνε κι οι στρατιώτες και ξεκινάνε βγαίνοντας απ' την πλατεία τροχάδην προς τον λόφο με τον στριφτό δρόμο...

Ο Δήμαρχος με κοιτάει μια τελευταία φορά, σαν να κρατιέται με το ζόρι να μη γελάσει με το πόσο πολύ διασκεδάζει. Και χωρίς άλλη κουβέντα, σπιρουνίζει τον Μόρπεθ δυνατά στα πλευρά και μπαίνουνε καλπάζοντας στην πλατεία κι ακολουθάνε τον στρατό που φεύγει.

Τον στρατό που φεύγει για τον πόλεμο.

Ακολουθάω; ρωτάει η Άνγκαρραντ με φόβο, που τρέχει από πάνω της σαν ιδρώτας.

«Έχει δίκιο», λέω. «Δεν μπορούμε να τον αφήσουμε απ' τα μάτια μας. Πρέπει να κρατήσει τον λόγο του. Πρέπει να νικήσει σ' αυτό τον πόλεμο. Πρέπει να τη σώσει».

Γι' αυτήν, σκέφτεται η Άνγκαρραντ.

Γι' αυτήν, σκέφτομαι κι εγώ, μ' όλο μου το αίσθημα που της έχω.

Και σκέφτομαι τ' όνομά της...

Βάιολα.

Κι η Άνγκαρραντ ορμάει μπροστά στη μάχη.

{ΒΑΪΟΛΑ}

Τοντ, σκέφτομαι, οδηγώντας το Βελανίδι μέσα από τη μάζα των ανθρώπων που συνωστίζονται στον δρόμο, καθώς καθένας τους προσπαθεί να δραπετεύσει ανάμεσα σ' εκείνα τα φοβερά σαλπίσματα από τη μία και τις βόμβες της Προϊσταμένης Κούλ από την άλλη.

ΜΠΟΥΜ! σκάει άλλη μια βόμβα και βλέπω μια μπάλα φωτιάς να πετιέται στον ουρανό. Τα ουρλιαχτά γύρω μας είναι σχεδόν ανυπόφορα. Άνθρωποι που ανεβαίνουν τον δρόμο μπερδεύονται με ανθρώπους που κατεβαίνουν τον δρόμο και όλοι μαζί μπαίνουν στον δρόμο μας.

Μπαίνουν στον δρόμο μας καθώς προσπαθούμε να φτάσουμε στο ανιχνευτικό σκάφος πρώτοι.

Το βούκινο ηχεί πάλι κι ακολουθούν ακόμα περισσότερα ουρλιαχτά. «Πρέπει να φύγουμε, Βελανίδι», λέω ανάμεσα στ' αυτιά του. «Ό,τι κι αν είναι αυτός ο ήχος, οι άνθρωποι στο σκάφος μου μπορούν...»

Ένα χέρι με αρπάζει από το μπράτσο και σχεδόν με τραβάει από τη σέλα.

«Δώσε μου το άλογο!» ουρλιάζει ένας άντρας, τραβώντας με περισσότερη δύναμη. «Δώσε μού το!»

Το Βελανίδι στριφογυρίζει για να ξεφύγει, αλλά υπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι στον δρόμο που μας στριμώχνουν...

«Αφησέ με!» φωνάζω στον άντρα.

«Δώσε μού το!» ουρλιάζει. «Έρχονται οι Σπακλ!»

Αυτό με ξαφνιάζει τόσο πολύ που σχεδόν τα καταφέρνει να με ρίξει από τη σέλα. «Οι ποιοι;»

Αλλά αυτός δεν ακούει, κι ακόμα και στο φως που χάνεται βλέπω τ' ασπράδια των ματιών του ν' αστράφτουν από τρόμο...

ΚΡΑΤΗΣΟΥ! φωνάζει ο Θόρυβος του Βελανιδιού κι αρπάζομαι ακόμα πιο γερά από τη χαίτη του κι αυτό σηκώνεται στα πίσω πόδια, πετώντας στην άκρη τον άντρα και πηδώντας μπροστά μέσα στη νύχτα. Ο κόσμος φεύγει ουρλιάζοντας από τον δρόμο μας και πετάμε ακόμα μερικούς κάτω καθώς το Βελανίδι οργώνει τον δρόμο με τις οπλές του κι εγώ κρατιέμαι για να μην πέσω και σκοτωθώ.

Φτάνουμε σ' ένα ξέφωτο, κι εκεί χιμάει καλπάζοντας ακόμα πιο γρήγορα.

«Οι Σπακλ;» λέω. «Τι εννοούσε; Ασφαλώς δεν μπορεί να είναι...»

Σπακλ, σκέφτεται το Βελανίδι. **Σπακλ στρατός.**
Σπακλ πόλεμος.

Γυρίζω να κοιτάξω πίσω καθώς τρέχει, πίσω για να δω τα φώτα που κατεβαίνουν στριφογυρίζοντας στον μακρινό λόφο.

Ένας στρατός Σπακλ.

Έρχεται κι ένας στρατός Σπακλ.

Τοντ; σκέφτομαι, ξέροντας πως με κάθε χτύπημα οπλής απομακρύνομαι κι άλλο απ' αυτόν κι απ' τον δεμένο Δήμαρχο.

Η καλύτερη ελπίδα είναι το σκάφος. Αυτοί θα μπορέσουν να μας βοηθήσουν. Με κάποιον τρόπο, αυτοί θα μπορέσουν να βοηθήσουν εμένα και τον Τοντ.

Σταματήσαμε έναν πόλεμο, μπορούμε να σταματήσουμε άλλον έναν.

Κι έτσι, σκέφτομαι πάλι το όνομά του, Τοντ, στέλνοντάς του δύναμη. Και το Βελανίδι κι εγώ τρέχουμε στον δρόμο προς την Απάντηση, προς το ανιχνευτικό σκάφος, και ελπίζω ενάντια σε κάθε ελπίδα να έχω δίκιο...

[ΤΟΝΤ]

Η Άνγκαρραντ τρέχει πίσω απ' τον Μόρπεθ καθώς οι στρατιώτες ορμάνε στον δρόμο μπροστά μας, ρίχνοντας βάρβαρα κάτω όσους πολίτες της Νέας Πρέντισταουν τυχαίνει να βρεθούνε στον δρόμο τους. Υπάρχουνε δύο τάγματα, το πρώτο με επικεφαλής τον κύριο Χάμιαρ, που ουρλιάζει καβάλα στ' άλογο, με τον κύριο Μόργκαν –που φωνάζει λιγότερο– να οδηγεί το δεύτερο πίσω του. Είναι ίσως τετρακόσοι άντρες συνολικά, με τα ντουφέκια ψηλά και τα πρόσωπά τους παραμορφωμένα από τα ουρλιαχτά και τις κραυγές.

Κι ο Θόρυβός τους...

Ο Θόρυβός τους είναι ένα τερατώδες πράμα, συντονισμένο και τυλιγμένο γύρω απ' τον εαυτό του, ΒΟΥΪΖΟΥΤΑΣ σαν μια φωνή, σαν ένας θυμωμένος γίγαντας με βροντερή φωνή που προχωράει σφυροκοπώντας τον δρόμο.

Κάνει την καρδιά μου να θέλει να πεταχτεί απ' το στήθος μου.

«Μείνε κοντά μου, Τοντ!» φωνάζει ο Δήμαρχος απ' τον Μόρπεθ κι έρχεται πλάι μου καθώς συνεχίζουμε να καλπάζουμε γρήγορα.

«Μην ανησυχείς γι' αυτό», λέω, σφίγγοντας το ντουφέκι μου.

«Εννοώ, για να σου σώσω τη ζωή», λέει, κοιτάζοντας εξεταστικά. «Και μην ξεχνάς το δικό σου μέρος της συμφωνίας. Απεχθάνομαι το ενδεχόμενο να υπάρξουν τίποτα απώλειες από φίλια πυρά».

Και μου κλείνει το μάτι.

Βάιολα, σκέφτομαι ίσα καταπάνω του, στέλνοντάς του τον Θόρουβό μου σαν μπουνιά.

Μορφάζει.

Και δε χαμογελάει τόσο πολύ πια.

Καλπάζουμε πίσω απ' τον στρατό, στον κεντρικό δρόμο, διασχίζοντας το δυτικό άκρο της πόλης, περνώντας από κάτι που δεν μπορεί παρά νάναι τα ερείπια των φυλακών που έκαψε η Απάντηση στη μεγαλύτερή της επίθεση, πριν απ' τη σημερινή. Μόνο μια φορά έχω ξαναβρεθεί εδώ κάτω, όταν ερχόμουνα τρέχοντας απ' την αντίθετη κατεύθυνση με τη Βάιολα στην αγκαλιά μου ετοιμοθάνατη στον στριφογυριστό δρόμο, πηγαίνοντας σ' αυτό που νόμιζα πως ήτανε ασφάλεια, αλλά το μόνο που βρήκα ήτανε ο άνθρωπος που καλπάζει πλάι μου, ο άνθρωπος που σκότωσε χίλιους Σπακλ για να ξεκινήσει αυτό τον πόλεμο, ο άνθρωπος που βασάνισε τη Βάιολα για πληροφορίες που ήδη ήξερε, ο άνθρωπος που δολοφόνησε τον ίδιο του τον γιο...

«Και τι άλλου είδους άνθρωπος θα ήθελες να σε οδηγήει στη μάχη;» λέει, διαβάζοντας τον Θόρουβό μου. «Τι άλλου είδους άνθρωπος είναι κατάλληλος για πόλεμο;»

Ένα τέρας, σκέφτομαι καθώς θυμάμαι τι μου είτε κάποτε ο Μπεν. *Ο πόλεμος κάνει τους ανθρώπους τέρατα.*

«Λάθος», λέει ο Δήμαρχος. «Ο πόλεμος είναι που μας κάνει άντρες αρχικά. Μέχρι να γίνει πόλεμος, είμαστε μόνο παιδιά».

Άλλο ένα σάλπισμα αντηχεί καταπάνω μας, τόσο δυνατό που τα κεφάλια μας φεύγουνε σχεδόν από τη θέση τους και κάνει τον στρατό να χάσει το βήμα του για ένα δυο δευτερόλεπτα.

Κοιτάμε στη βάση του λόφου. Βλέπουμε πυρσούς Σπακλ να μαζεύονται εκεί για να μας αντιμετωπίσουνε.

«Έτοιμος να μεγαλώσεις, Τοντ;» ρωτάει ο Δήμαρχος.

{ΒΑΪΟΛΑ}

ΜΠΟΥΜ!

Άλλη μια έκρηξη, ακριβώς λίγο πιο μπροστά μας τώρα, που στέλνει συντρίμια που καπνίζουν ψηλά πάνω από τα δέντρα. Είμαι τόσο τρομαγμένη που ξεχνάω την κατάσταση των αστραγάλων μου και προσπαθώ να σπιρουνίσω το Βελανίδι όπως έχω δει σε βίντεο στο σκάφος μου. Κουλουριάζομαι μπροστά από τον πόνο. Οι επίδεσμοι που ο Λι -ακόμα κάπου εκεί έξω, προσπαθώντας να βρει την Απάντηση στο λάθος μέρος, αχ, σε παρακαλώ, ας είναι ασφαλής, σε παρακαλώ, ας είναι ασφαλής- έδεσε στα πόδια μου είναι καλοί, αλλά τα οστά είναι ακόμα σπασμένα, και για ένα λεπτό ο πόνος διατρέχει σαν κύμα όλο μου το κορμί, μέχρι το παλλόμενο κάψιμο στην ταινία γύρω από τον πήχη μου. Ανεβάζω το μανίκι για να δω. Το δέρμα γύρω απ' την ταινία είναι κόκκινο και καίει, η ταινία η ίδια απλά λεπτό ατσάλι, αμετακίνητο, αδύνατο να κοπεί, που με σημαδεύει σαν νούμερο 1391 μέχρι την ημέρα που θα πεθάνω.

Αυτό είναι το τίμημα που πλήρωσα.

Το τίμημα που πλήρωσα για να τον βρω.

«Και τώρα πρέπει να το κάνουμε να μην πάει χαμένο», λέω στο Βελανίδι, που ο Θόρυβός του απαντάει, **Κορίτσι που-
Λάρι**, για να συμφωνήσει μαζί μου.

Ο αέρας γεμίζει καπνό και βλέπω φωτιές να καίνε πιο πάνω μπροστά. Άνθρωποι ακόμα τρέχουν και μας προσπερνάνε από παντού, αν και όλο και λιγότεροι καθώς η πόλη αρχίζει ν' αραιώνει.

Αν η Προϊσταμένη Κούλ και η Απάντηση ξεκίνησαν με το Γραφείο της Ερώτησης, προελαύνοντας προς το κέντρο της πόλης από τ' ανατολικά, τότε θα είχαν ήδη περάσει τον λόφο όπου βρισκόταν ο πύργος επικοινωνιών, εκεί όπου κατά πάσα πιθανότητα προσγειώθηκε το ανιχνευτικό σκάφος. Η Προϊσταμένη Κούλ θα είχε κάνει μεταβολή και θα είχε πάρει ένα γρήγορο κάρο για να φτάσει εκεί και να είναι η πρώτη που θα τους μιλήσει – αλλά ποιον θα είχε αφήσει επικεφαλής;

Το Βελανίδι συνεχίζει να καλπάζει, στρίβοντας όπως στρίβει ο δρόμος...

Και **ΜΠΟΥΜ!**

Ακολουθεί μια λάμψη καθώς άλλος ένας κοιτώνας ανατινάζεται τυλιγμένος στις φλόγες, φωτίζοντας τον δρόμο για ένα δευτερόλεπτο...

Και τους βλέπω...

Την Απάντηση.

Σειρές αντρών και γυναικών με γαλάζια Α γραμμένα στις μπλούζες τους και μερικές φορές ακόμα και ζωγραφισμένα στα πρόσωπά τους.

Και όλοι με όπλα έτοιμα στα χέρια...

Μπροστά από κára φορτωμένα με οπλισμό...

Και παρόλο που αναγνωρίζω κάποιους απ' αυτούς (την Προϊσταμένη Λόσον, τον Μάγκνους, την Προϊσταμένη Ναντάρι), είναι σαν να μην τους ξέρω καθόλου, δείχνουν τόσο άγριοι, τόσο προσπλωμένοι, τόσο φοβισμένοι και γενναίοι και αφοσιωμένοι, και για ένα δευτερόλεπτο τραβάω τα χαλινάρια του Βελανιδιού, πολύ τρομαγμένη για να πάμε προς το μέρος τους.

Η λάμψη της έκρηξης σβήνει και βυθίζονται πάλι στο σκοτάδι.

Εμπρός; ρωτάει το Βελανίδι.

Παίρνω μια ανάσα, ενώ αναρωτιέμαι πώς θ' αντιδράσουν βλέποντάς με, αναρωτιέμαι αν θα με δουν καν και δε θα με πετάξουν απλά από τη σέλα μέσα στη σύγχυση.

«Δεν έχουμε επιλογή», λέω τελικά.

Και ακριβώς τη στιγμή που το Βελανίδι ετοιμάζεται να κινηθεί πάλι...

«Βάιολα;» ακούω μέσα στο σκοτάδι.

[ΤΟΝΤ]

Ο δρόμος έξω απ' την πόλη φτάνει σ' ένα φαρδύ ξέφωτο, ανάμεσα στο ποτάμι που πέφτει όλο φασαρία ο καταρράχτης και στον στριφογυριστό δρόμο που κατεβαίνει απ' τον λόφο ακριβώς μπροστά μας. Ο στρατός μπαίνει κραυγάζοντας στο ξέφωτο, με προστάρη τον Λοχαγό Χάμμαρ και παρόλο που έχω ξαναβρεθεί μόνο μια φορά εδώ, ξέρω πως άλλοτε υπήρχανε δέντρα, δέντρα και μικρά σπίτια και άρα πρέπει να 'βαλε ο Δήμαρχος τους άντρες του να το καθαρίσουνε, για να γίνει πεδίο μάχης...

Λες και ήξερε πως ο πόλεμος ερχότανε...

Ωστόσο, δεν μπορώ να σταματήσω για να το σκεφτώ, γιατί ο κύριος Χάμμαρ φωνάζει, «ΑΛΤ!» και οι άντρες σταματάνε σε σχηματισμό και κοιτάνε την άλλη μεριά του ξέφωτου...

Γιατί να...

Οι πρώτες ομάδες Σπακλ...

Κι απλώνονται εκεί που αρχίζει ο δρόμος να φαρδαίνει, δέκα, είκοσι, εκατό κι ορμάνε κάτω σαν ποτάμι άσπρο αίμα,

με τους πυρσούς ψηλά και τόξα και βέλη και κάτι παράξενα μακριά λευκά πράγματα σαν ραβδιά στα χέρια τους, κι αυτοί που 'ναι σαν πεζικάριοι πάνε κοντά κοντά σε κείνους που καβαλάνε κάτι πελώρια λευκά πλάσματα, σαν ταύρους αλλά πιο ψηλά και σωματώδη και μ' ένα χοντρό κέρατο στην άκρη της μύτης και καλυμμένα με βαριά πανοπλία που μοιάζει φτιαγμένη από πηλό, και βλέπω πως πολλοί πεζοί φοράνε κι αυτοί τέτοια πανοπλία, που σκεπάζει το λευκό τους δέρμα...

Κι αντηχεί άλλο ένα σάλπισμα τόσο δυνατό που –ορκίζομαι– τ' αυτιά μου αρχίζουνε να αιμορραγούνε και μπορείς να δεις πια με τα ίδια σου τα μάτια το βούκινο, δεμένο στις ράχες δύο πλασμάτων, από κείνα με τα κέρατα, ψηλά στην κορφή του λόφου και να το φυσάει εκείνος ο πελώριος Σπακλ...

Και ω, Θεέ μου...

Ω, Θεέ μου...

Ο *Θόρυβός* τους...

Έρχεται κατρακυλώντας απ' τον λόφο σαν όπλο από μόνος του, σκάζοντας στο ανοιχτό έδαφος σαν αφρός σε μανιασμένο ποτάμι κι έρχεται κατευθείαν απάνω μας: εικόνες του στρατού τους να μας πετσοκόβει, εικόνες των στρατιωτών μας να κομματιάζονται, εικόνες ασκήμιας και φρίκης που δε θα μπορούσες ποτέ να περιγράψεις, εικόνες...

Εικόνες που οι δικοί μας στρατιώτες τους στέλνουνε κατευθείαν πίσω, εικόνες που προβάλλουνε από τη μάζα των αντρών μπροστά μου, εικόνες κεφαλιών κομμένων από σώματα, βλημάτων που διαμελίζουνε Σπακλ, σφαγής ατέλειωτης, ατέλειωτης...

«Μείνε συγκεντρωμένος, Τοντ», λέει ο Δήμαρχος, «αλλιώς η μάχη θα σου πάρει τη ζωή. Κι εγώ, πρώτα απ' όλα, είμαι παραπάνω από περίεργος να δω τι είδους άντρας θ' αποδειχτείς».

«ΣΧΗΜΑΤΙΣΤΕ ΓΡΑΜΜΗ!» ακούμε τον κύριο Χάμμαρ να φωνάζει κι οι στρατιώτες πίσω του αρχίζουνε αμέσως ν' απλώνονται. «ΠΡΩΤΟ ΚΥΜΑ ΕΤΟΙΜΟΙ!» φωνάζει κι οι άντρες σταματάνε και σηκώνουνε τα ντουφέκια τους, έτοιμοι να ορμήσουνε μπροστά μόλις τους διατάξει, καθώς μια δεύτερη φάλαγγα παίρνει θέση πίσω τους.

Κι οι Σπακλ έχουνε σταματήσει κι αυτοί, σχηματίζοντας στη βάση του λόφου ένα μέτωπο το ίδιο μεγάλο. Ένα πλάσμα με κέρατο χωρίζει το μέτωπό τους στη μέση κι απάνω στη ράχη του είναι όρθιος ένας Σπακλ, πίσω από ένα άσπρο πρόμα σαν σφεντόνα που μοιάζει φτιαγμένο από κόκαλο, φαρδύ όσο ενάμισης άντρας και στερεωμένο σε μια βάση στην πανοπλία του πλάσματος.

«Τι είναι αυτό;» ρωτάω τον Δήμαρχο.

Χαμογελάει λες στον εαυτό του. «Νομίζω πως πρόκειται να το μάθουμε όπου να 'ναι».

«ΑΝΤΡΕΣ, ΕΤΟΙΜΟΙ!» φωνάζει ο κύριος Χάμμαρ.

«Μείνε πίσω μαζί μου, Τοντ», λέει ο Δήμαρχος. «Μείνε έξω από τη μάχη όσο περισσότερο μπορείς».

«Ναι, ξέρω», λέω, με σκοτεινό τον Θόρυβό μου. «Δε σου αρέσει να λερώνεις τα χέρια σου».

Πιάνει το βλέμμα μου. «Ω, θα υπάρξουν άφθονες βρόμικες μέρες στο μέλλον. Μην ανησυχείς».

Κι ύστερα, «ΕΠΙΘΕΣΗ!!!» ουρλιάζει ο κύριος Χάμμαρ μ' όλη τη δύναμη των πνευμόνων του...

Κι ο πόλεμος αρχίζει.

{ΒΑΪΟΛΑ}

«Γουίλφ!» φωνάζω, φέρνοντας το άλογο κοντά του. Οδηγεί μια βοϊδάμαξα, μπροστά και πλάγια απ' την πρώτη γραμμή της

Απάντησης, που συνεχίζει να κατεβαίνει τον δρόμο μέσα στον καπνό και τη σκοτεινιά.

«Ζεις, βρε συ!» λέει ο Γουίλφ, πηδώντας από το κάρο και τρέχοντας κοντά μου. «Η Προϊσταμένη Κούλ μάς μήνυσε πως πέθανες».

Θυμός γεμίζει το στομάχι μου καθώς σκέφτομαι τι προσπάθησε να κάνει η Προϊσταμένη Κούλ μ' εκείνη τη βόμβα που προόριζε για τον Δήμαρχο, χωρίς να νοιάζεται αν θα μ' έπαιρνε κι εμένα μαζί της. «Κάνει λάθος σε πολλά πράγματα, Γουίλφ».

Με κοιτάζει - και στο φως των φεγγαριών, βλέπω τρόμο στον Θόρυβό του, τρόμο στον πιο ψύχραιμο άνθρωπο που γνώρισα ποτέ σ' αυτό τον πλανήτη, έναν άνθρωπο που έβαλε σε κίνδυνο τη ζωή του για να σώσει εμένα και τον Τοντ παραπάνω από μία φορά, τρόμο στον μοναδικό άντρα εδώ γύρω που δε φοβάται ποτέ. «Ερχονται οι Σπακλ, Βάιολα», λέει. «Πρέπει να πάρεις δρόμο αποδώ».

«Πηγαίνω να φέρω βοήθεια, Γουίλφ...»

Άλλο ένα *ΜΠΟΥΜ* διαλύει ένα κτίριο στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Ακολουθεί ένα μικρό ωστικό κύμα και ο Γουίλφ πρέπει να πιαστεί από τα χαλινάρια του Βελανιδιού για να μείνει όρθιος. «Τι στον διάβολο κάνουν;» φωνάζω.

«Διαταγές της Προϊσταμένης», λέει ο Γουίλφ. «Για να σώσεις το σώμα, πρέπει μερικές φορές να κόψεις το πόδι».

Βήχω από τον καπνό. «Ακούγεται ακριβώς το είδος της βλακείας που θα έλεγε αυτή. Πού είναι;»

«Έφυγε γρήγορα με τ' άλογο κατά κει που προσγειώθηκε κείνο το σκάφος».

Η καρδιά μου αναπηδάει. «Πού προσγειώθηκε, Γουίλφ; Πού ακριβώς;»

Μου δείχνει με το χέρι πίσω στον δρόμο. «Σε κείνονα κει πέρα τον λόφο, που ήτανε πριν ο πύργος».

«Το ήξερα».

Ακούγεται άλλο ένα μακρινό σάλπισμα. Κάθε φορά που αντηχεί, ακολουθούν κι άλλα ουρλιαχτά από τους κατοίκους της πόλης, που τρέχουν παντού. Και μάλιστα ακούω και κάποια ουρλιαχτά από τον στρατό της Απάντησης.

«Πρέπει να τρέξεις, Βάιολα», λέει πάλι ο Γουίλφ, αγγίζοντας το χέρι μου. «Ο στρατός των Σπακλ είναι άσχημα νέα. Πρέπει να φύγεις. Πρέπει να φύγεις *τώρα*».

Καταπολεμάω ένα κύμα ανησυχίας για τον Τοντ. «Κι εσείς πρέπει να φύγετε, Γουίλφ. Το κόλπο της Προϊσταμένης Κούλ δεν έπιασε. Ο στρατός του Δημάρχου είναι ήδη πίσω στην πόλη». Ο Γουίλφ ρουφάει αέρα μέσα απ' τα δόντια του. «Έχουμε πιάσει τον Δήμαρχο», συνεχίζω, «και ο Τοντ προσπαθεί να σταματήσει τον στρατό, αλλά αν επιτεθείτε κατά μέτωπο, θα σας σφάξουν».

Αυτός γυρίζει και κοιτάζει τους μαχητές της Απάντησης να συνεχίζουν να προελαύνουν στον δρόμο, με την αποφασιστικότητα ζωγραφισμένη ακόμα στα πρόσωπά τους. Κάποιοι βλέπουν εμένα και τον Γουίλφ, με βλέπουν ζωντανή πάνω στο άλογο και η έκπληξη δεν αργεί να έρθει. Ακούω το όνομά μου παραπάνω από μια φορά.

«Η Προϊσταμένη Κούλ είπε να συνεχίσουμε να προχωράμε», λέει ο Γουίλφ, «να συνεχίσουμε να βάζουμε βόμβες, ό,τι και ν' ακούσουμε».

«Ποιον άφησε επικεφαλής; Την Προϊσταμένη Λόσον;» Ακολουθεί σιωπή και γυρίζω πάλι και κοιτάζω τον Γουίλφ. «Εσύ είσαι, έτσι;»

Γνέφει αργά ναι. «Είπε πως ήμουν ο καλύτερος ν' ακολουθώ διαταγές».

«Ακόμα ένα λάθος που έκανε», λέω. «Γουίλφ, πρέπει να τους γυρίσεις πίσω».

Ο Γουίλφ κοιτάζει πίσω την Απάντηση, που συνεχίζει να έρχεται, που συνεχίζει να βαδίζει. «Οι άλλες προϊσταμένες δε θα μ' ακούσουνε», λέει, αλλά τον ακούω να σκέφτεται.

«Ναι», λέω, συμφωνώντας με τη σκέψη του, «αλλά όλοι οι άλλοι θα σε ακούσουν».

Γυρίζει πάλι και κοιτάζει εμένα. «Θα τους γυρίσω πίσω».

«Εγώ πρέπει να πάω στο σκάφος», λέω. «Θα βρούμε βοήθεια εκεί».

Ο Γουίλφ κουνάει το κεφάλι και δείχνει με τον αντίχειρά του πάνω από τον ώμο του. «Δεύτερος μεγάλος δρόμος πάνω εκείπέρα. Η Προϊσταμένη Κούλ είναι μπροστά κάνα εικοσάλεπτο».

«Σ' ευχαριστώ, Γουίλφ».

Κουνάει πάλι το κεφάλι και στρέφεται στην Απάντηση. «Υποχώρηση!» φωνάζει. «Υποχώρηση!»

Παρακινώ το Βελανίδι να ξεκινήσει και προσπερνάμε τον Γουίλφ και τα κατάπληκτα πρόσωπα της Προϊσταμένης Λόσον και της Προϊσταμένης Ναντάρι μπροστά απ' την πρώτη γραμμή της Απάντησης. «Με ποιανού εντολή;» λέει θυμωμένα η Προϊσταμένη Ναντάρι.

«Με δική μου!» ακούω τον Γουίλφ να λέει, πιο σθεναρά απ' όσο τον έχω ακούσει ποτέ.

Περνάω ήδη μέσα από την Απάντηση και πιέζω το Βελανίδι να πάει όσο πιο γρήγορα μπορεί, κι έτσι δε βλέπω τον Γουίλφ όταν λέει: «Και με δική της!»

Αλλά ξέρω πως με δείχνει.

[TONT]

Η πρώτη μας γραμμή τρέχει στο ξέφωτο σαν τοίχος που πέφτει στον δρόμο...

Οι άντρες τρέχουνε σε σχήμα V με τον κύριο Χάμμαρ να ουρλιάζει καβάλα στ' άλογο στην κορφή του...

Η επόμενη γραμμή των αντρών ξεκινάει ένα δευτερόλε-

πτο αργότερα, κι έτσι τώρα υπάρχουνε δύο σειρές που τρέχουνε του σκοτωμού προς τη γραμμή των Σπακλ, με τα όπλα μπροστά, αλλά...

«Γιατί δεν πυροβολάνε;» ρωτάω τον Δήμαρχο.

Ξεφυσάει λίγο. «Υπερβολική αυτοπεποίθηση, θα έλεγα».

«Τι;»

«Πάντα πολεμούσαμε τους Σπακλ από κοντά, βλέπεις. Ήταν πολύ αποτελεσματικό. Αλλά...» Τα μάτια του παίξουνε πάνω απ' την πρώτη γραμμή των Σπακλ...

Που δεν κουνιέται.

«Νομίζω πως ίσως πρέπει να είμαστε λίγο πιο πίσω, Τοντ», λέει, γυρίζοντας τον Μόρπεθ πιο κάτω στον δρόμο προτού καν προλάβω να πω τίποτα.

Κοιτάω πάλι τους άντρες που τρέχουνε...

Και τη γραμμή των Σπακλ που μένει ακίνητη...

Κι οι άντρες πλησιάζουνε...

«Μα, γιατί;»

«Τοντ», φωνάζει ο Δήμαρχος, τουλάχιστον είκοσι μέτρα πίσω μου πια...

Ένα κύμα Θορύβου διατρέχει τους Σπακλ...

Κάποιο είδος σινιάλου...

Κάθε Σπακλ στην πρώτη γραμμή σηκώνει το τόξο του...

Ή το λευκό ραβδί του...

Κι ο Σπακλ στη ράχη του πλάσματος με το κέρατο παίρνει έναν αναμμένο πυρσό σε κάθε χέρι...

«ΕΤΟΙΜΟΙ!» φωνάζει ο κύριος Χάμμαρ, χιμώντας με βροντερό καλπασμό, πηγαίνοντας ίσα καταπάνω στο πλάσμα...

Οι άντρες σηκώνουνε τα ντουφέκια τους...

«Πραγματικά θα έκανα πίσω αν ήμουνα στη θέση σου», μου φωνάζει ο Δήμαρχος...

Τραβάω λίγο τα χαλινάρια της Άνγκαοραντ...

Αλλά τα μάτια μου είναι ακόμα στη μάχη και στους άντρες που διασχίζουν τρέχοντας το ξέφωτο μπροστά μου και στους άντρες πίσω τους που 'ναι έτοιμοι να κάνουν το ίδιο και στους άλλους άντρες πίσω απ' αυτούς...

Κι εγώ κι ο Δήμαρχος να περιμένουμε πίσω απ' το τσούρ-μο...

«ΣΚΟΠΕΥΣΑΤΕ!» ουρλιάζει ο κύριος Χάμμαρ και με τη φωνή του και με τον Θόρυβό του...

Γυρνάω την Άνγκαρραντ και πιγαίνω πάλι προς τον Δήμαρχο...

«Γιατί δεν πυροβολάνε;» λέω μόλις φτάνω κοντά...

«Ποιοι;» λέει ο Δήμαρχος, μελετώντας ακόμα τους Σπακλ.
«Οι άντρες ή ο εχθρός;»

Κοιτάω πίσω...

Ο κύριος Χάμμαρ δεν απέχει ούτε δεκαπέντε μέτρα από το πλάσμα...

Δέκα...

«Κι οι δυο», λέω...

Πέντε...

«Λοιπόν, αυτό θα πρέπει να είναι ενδιαφέρον», λέει ο Δήμαρχος.

Και βλέπουμε τον Σπακλ απάνω στο πλάσμα να φέρνει τους δυο πυρσούς μαζί πίσω από κείνο το πράμα σαν σφεντόνα...

Και **BOYOH!**

Μια εκρηχτική θύελλα φωτιάς ξεχύνεται απ' τη σφεντόνα, ορμητική σαν το ποτάμι πλάι της, απίθανα πολύ μεγαλύτερη απ' όσο θα μπορούσες να φανταστείς κι εξαπλώνεται και μεγαλώνει και τρώει τον κόσμο σαν εφιάλτης...

Και πάει κατευθείαν για τον κύριο Χάμμαρ...

Που τραβάει με δύναμη τ' άλογό του προς τα δεξιά...

Πηδώντας στην άκρη...

Αλλά πάρα πολύ αργά...
Η φωτιά χιμάει και τον τυλίγει...
Κολλάει πάνω του και πάνω στ' άλογό του σαν χοντρό
ύφασμα απ' αυτά που 'ναι για παλτά...
Και καίγονται, καίγονται, καίγονται καθώς προσπαθού-
νε να τρέξουνε μακριά της...
Ίσα κατά το ποτάμι...
Αλλά ο κύριος Χάμμαρ δεν τα καταφέρνει...
Πέφτει απ' τη φλεγόμενη σέλα του φλεγόμενου αλόγου
του...
Σκάει χάμω: μια μπάλα φωτιάς με γλώσσες που χορεύ-
ουνε...
Μένοντας ύστερα ακίνητος καθώς το άλογό του εξαφα-
νίζεται μέσα στο νερό...
Ουρλιάζοντας και ουρλιάζοντας...
Γυρνάω το βλέμμα πάλι στον στρατό...
Και βλέπω πως οι άντρες στην πρώτη γραμμή δεν έχου-
νε άλογα για να τρέξουνε να φύγουνε...
Και η φωτιά...
Πιο πυκνή και πιο δυνατή...
Περνάει ανάμεσά τους σαν κατολίσθηση βράχων...
Τρώγοντας τους πρώτους δέκα άντρες που αγγίζει...
Τους καρβουνιάζει τόσο γρήγορα που ίσα που προλα-
βαίνεις να τους ακούσεις να ουρλιάζουνε...
Κι αυτοί είναι οι τυχεροί...
Γιατί η φωτιά εξαπλώνεται...
Κολλάει στις στολές και στα μαλλιά...
Και στο δέρμα...
Και, Θεέ μου, στο *δέρμα* των στρατιωτών της πρώτης
γραμμής αριστερά και δεξιά...
Και πέφτουνε...
Και καίγονται...

Και ουρλιάζουνε σαν το άλογο του κυρίου Χάμμαρ...

Και συνεχίζουνε να ουρλιάζουνε...

Κι ο Θόρυβός τους εκτοξεύεται ψηλά κι έξω, πάνω απ' τον Θόρυβο όλων των άλλων πλασμάτων...

Και καθώς το κύμα της φωτιάς διαλύεται τελικά κι ο κύριος Μόργκαν φωνάζει, «ΥΠΟΧΩΡΗΣΤΕ!» στις πρώτες γραμμές των στρατιωτών κι αυτοί γυρνάνε κιόλας και τρέχουνε, αλλά πυροβολώντας με τα ντουφέκια τους, και τα πρώτα βέλη των Σπακλ αρχίζουνε να διαγράφουνε καμπύλη στον αέρα κι οι άλλοι Σπακλ υψώνουνε τα λευκά ραβδιά τους κι από τις άκρες τους βγαίνουνε αστραπές κι οι άντρες που χτυπιούνται απ' τα βέλη στην πλάτη και στην κοιλιά και στο πρόσωπο αρχίζουνε να πέφτουνε κι οι άντρες που χτυπιούνται απ' τις αστραπές που βγάζουνε τα λευκά ραβδιά αρχίζουνε να χάνουνε κομμάτια απ' τα χέρια και τους ώμους και τα κεφάλια τους και πέφτουνε στο έδαφος νεκροί...

Κι όπως αρπάζομαι απ' τη χαιτή της Άνγκαρραντ τόσο γερά που της ξεριζώνω τρίχες...

Κι αυτή είναι τόσο τρομοκρατημένη που δεν παραπονιέται καν...

Το μόνο που ακούω είναι ο Δήμαρχος πλάι μου...

Να λέει: «Επιτέλους, Τοντ...»

Και γυρνάει προς το μέρος μου και λέει...

«Ένας άξιος εχθρός».

{ΒΑΪΟΛΑ}

Εγώ και το Βελανίδι έχουμε απομακρυνθεί μόλις ένα λεπτό από τον στρατό της Απάντησης, όταν περνάμε τον πρώτο δρόμο και αναγνωρίζω πού είμαστε. Είναι ο δρόμος που πηγαίνει στο θεραπευτήριο, όπου πέρασα τις πρώτες μου βδομάδες στη Νέα

Πρέντισταιουν, το θεραπευτήριο απ' όπου η Μάντυ κι εγώ ξε-
γλιστρήσαμε έξω μια νύχτα.

Το θεραπευτήριο όπου μεταφέραμε το πτώμα της Μάντυ
για να το ετοιμάσουμε για ταφή, αφού ο Λοχίας Χάμμαρ τη
σκότωσε χωρίς κανέναν απολύτως λόγο.

«Συνέχισε να προχωράς, Βελανίδι», λέω, διώχνοντας τη σκέ-
ψη. «Ο δρόμος που ανεβαίνει προς τον πύργο πρέπει να είναι
εδώ κοντά...»

Ο σκοτεινός ουρανός φωτίζεται ξαφνικά πίσω μου. Γυρίζω
και γυρίζει και το Βελανίδι και παρόλο που η πόλη είναι μα-
κριά και πίσω από δέντρα, βλέπουμε μια τεράστια φωτεινή
λάμπη, αθόρυβη απ' αυτή την απόσταση, χωρίς βρόντο έκρη-
ξης, μόνο μια φωτεινή, φωτεινή λάμπη που μεγαλώνει και
μεγαλώνει προτού σβήσει, φωτίζοντας τους λιγιστούς ανθρω-
πους στον δρόμο που έχουν φτάσει τόσο μακριά από την πό-
λη, και αναρωτιέμαι τι μπορεί να έχει συμβεί πίσω στην πόλη
για να δημιουργήσει ένα φως σαν αυτό.

Και αναρωτιέμαι αν ο Τοντ είναι στη μέση αυτού του πράγ-
ματος.

[TONT]

Η επόμενη έκρηξη φωτιάς έρχεται πριν προλάβουν να ετοι-
μαστούνε...

ΒΟΥΟΥΠ!

Χιμάει στο ανοιχτό έδαφος και προλαβαίνει τους στρα-
τιώτες που υποχωρούνε, λιώνει τα όπλα τους, καίει τα κορ-
μιά τους, τους αφήνει εκεί χάμω, απίστευτα εφιαλτικούς
σωρούς...

«Πρέπει να φύγουμε αποδώ!» φωνάζω στον Δήμαρχο,
που παρακολουθάει τη μάχη σαν νάναι υπνωτισμένος, ασά-

λευτος, αλλά με τα μάτια του να πηγαίνουνε πέρα δώθε, ρουφώντας τα πάντα.

«Αυτά τα λευκά ραβδιά», λέει σιγανά. «Προφανώς κάποιος είδος πυροβόλου, αλλά βλέπεις πόση ζημιιά κάνουν;»

Τον κοιτάω με γουρλωμένα μάτια. «ΚΑΝΕ ΚΑΤΙ!» φωνάζω. «Τους μακελεύουνε!»

Σηκώνει το ένα του φρύδι. «Τι ακριβώς νομίζεις πως είναι ο πόλεμος, Τοντ;»

«Όμως, οι Σπακλ έχουνε καλύτερα όπλα τώρα! Δε θα μπορέσουμε να τους σταματήσουμε!»

«Δε θα μπορέσουμε;» λέει, γνέφοντας προς τη μάχη. Κοιτάω κι εγώ. Ο Σπακλ πάνω στο πλάσμα με το κέρατο ετοιμάζει τους πυρσούς του για άλλο ένα κύμα φωτιάς, αλλά ένας απ' τους άντρες του Δημάρχου έχει σηκωθεί από κει που έπεσε με εγκαύματα παντού στο σώμα του και σηκώνει το όπλο του και πυροβολάει...

Κι ο Σπακλ πάνω στο πλάσμα αφήνει να του πέσει ο ένας πυρσός και φέρνει απότομα το χέρι του στον λαιμό του εκεί που τον πέτυχε η σφαίρα κι ύστερα πέφτει πλάγια από το πλάσμα στη γη...

Οι άντρες του Δημάρχου ζητωκραυγάζουνε καθώς βλέπουνε τι έγινε...

«Όλα τα όπλα έχουνε τις αδυναμίες τους», λέει ο Δήμαρχος.

Και στη στιγμή, ανασυντάσσονται κι ο κύριος Μόργκαν καλπάζει με τ' άλογό του μπροστά, επικεφαλής όλων των αντρών τώρα και τα ντουφέκια ρίχνουνε ασταμάτητα και παρόλο που έρχονται κι άλλα βέλη κι άλλες λευκές αστραπές απ' τους Σπακλ και πέφτουνε κι άλλοι στρατιώτες, πέφτουνε και Σπακλ, με τις πήλινες πανοπλίες τους να σπάνε και να γίνονται θρύψαλα, στα πόδια άλλων Σπακλ που έρχονται πίσω τους...

Όμως, συνεχίζουν να έρχονται...

«Είναι περισσότεροι από μας», λέω στον Δήμαρχο.

«Ω, δέκα προς έναν άνετα», λέει.

Δείχνω ψηλά στον λόφο. «Κι έχουνε κι άλλα απ' αυτά τα πράματα με τη φωτιά!»

«Αλλά δεν είναι ακόμα έτοιμοι, Τοντ», λέει κι έχει δίκιο, τα πλάσματα είναι μαζεμένα πίσω από στρατιώτες Σπακλ ψηλά στον στριφογυριστό δρόμο και δε 'ναι έτοιμοι ακόμα να εξαπολύσουνε φωτιά εκτός κι αν θέλουμε να σκοτώσουνε τον μισό στρατό τους.

Αλλά η γραμμή των Σπακλ συγκρούεται πραγματικά πια με τη γραμμή των αντρών του Δημάρχου και βλέπω τον Δήμαρχο να κάνει μια κίνηση σαν να μετράει με τα δάχτυλα κι ύστερα να κοιτάει πάλι τον άδειο δρόμο πίσω μας.

«Ξέρεις, Τοντ», λέει, πιάνοντας τα χαλινάρια του Μόρπεθ. «Νομίζω πως θα χρειαστούμε κάθε άντρα».

Γυρνάει προς το μέρος μου.

«Ωρα να πολεμήσουμε κι εμείς».

Και καταλαβαίνω με μια μαχαιριά στην καρδιά μου πως για να θέλει να πολεμήσει ο ίδιος ο Δήμαρχος...

Τότε πραγματικά κινδυνεύουμε.

{ΒΑΪΟΛΛΑ}

«Εκεί!» φωνάζω, δείχνοντας τον δρόμο που πρέπει να είναι αυτός που ανεβαίνει στον λόφο προς τον πύργο. Το Βελανίδι καλπάζει ίσια στην ανηφόρα, ενώ σταγόνες αφρισμένου ιδρώτα πετιούνται από τους ώμους και τον λαιμό του. «Ξέρω», λέω ανάμεσα στ' αυτιά του. «Σχεδόν φτάσαμε».

Κορίτσι πουλάρι, σκέφτεται αυτό και για ένα δευτερόλεπτο νομίζω πως μπορεί ακόμα και να γελάει με τη συ-

μπόνια μου. Ή μπορεί απλά να προσπαθεί να παρηγορήσει εμένα.

Ο δρόμος είναι απίστευτα σκοτεινός καθώς στρίβει στο πίσω μέρος του λόφου. Για ένα λεπτό, είμαι απόλυτα αποκομμένη από τα πάντα, κάθε ήχο από την πόλη, κάθε φως απ' ό,τι συμβαίνει, κάθε θόρυβο που θα μπορούσε να μου πει τι γίνεται. Είναι λες και το Βελανίδι κι εγώ τρέχουμε στο ίδιο το μαύρο σύμπαν, μ' αυτή την αλλόκοτη σιωπή που σε τυλίγει όταν πετάς μ' ένα μικρό σκάφος στην απεραντοσύνη του διαστήματος, όπου το φως σου είναι τόσο αδύναμο απέναντι στο σκοτάδι που σε περιβάλλει που θα μπορούσε μια χαρά να μην είναι καθόλου φως...

Και ξαφνικά ακούω να έρχεται ένας ήχος από την κορυφή του λόφου...

Ένας ήχος που αναγνωρίζω...

Ατμός που διαφεύγει από αεραγωγό...

«Συστήματα ψύξης!» φωνάζω στο Βελανίδι, σαν να είναι οι πιο χαρούμενες λέξεις σ' ολόκληρο τον κόσμο.

Ο ήχος του ατμού γίνεται δυνατότερος καθώς πλησιάζουμε στην κορυφή του λόφου και φαντάζομαι δύο τεράστιους αεραγωγούς στο πίσω μέρος του ανιχνευτικού σκάφους, ακριβώς πάνω από τις μηχανές, να τις κρυώνουν μετά την είσοδο στην ατμόσφαιρα...

Οι ίδιοι αεραγωγοί που δεν άνοιξαν στο δικό μου ανιχνευτικό σκάφος, όταν πήραν φωτιά οι μηχανές.

Οι ίδιοι αεραγωγοί που μας προκάλεσαν την πρόσκρουση και σκότωσαν τη μητέρα μου και τον πατέρα μου.

Το Βελανίδι φτάνει στην κορυφή του λόφου και για ένα δευτερόλεπτο το μόνο που βλέπω είναι ο απέραντος άδειος χώρος όπου ήταν άλλοτε ο πύργος επικοινωνιών, ο πύργος που προτίμησε ν' ανατινάξει η Προϊσταμένη Κούλ παρά ν' αφήσει τον Δήμαρχο να τον χρησιμοποιήσει για να επικοινωνήσει πρώτος με τα σκάφη των δικών μου. Το μεγαλύτερο μέρος των μεταλ-

λικών συντριμμιών έχει μαζευτεί σε τεράστιους σωρούς παλιοσίδερα, κι όταν το Βελανίδι τρέχει διασχίζοντας το ανοιχτό έδαφος, στην αρχή βλέπω μόνο τους σωρούς στο φως των φεγγαριών, τρεις μεγάλους καλυμμένους με τη σκόνη και τη μαυρίλα των μηνών που πέρασαν από την πτώση του πύργου...

Τρεις όγκοι μετάλλων...

Και πίσω τους ένας τέταρτος...

Σαν πελώριο γεράκι, με τα φτερά απλωμένα...

«Εκεί!»

Το Βελανίδι ορμάει με μια έκρηξη ενέργειας και καλπάζουμε προς το πίσω μέρος του ανιχνευτικού σκάφους, ενώ ατμός και θερμότητα ξεχύνονται από τους αεραγωγούς στον ουρανό, και φτάνουμε πιο κοντά και βλέπω μια στήλη φωτός στ' αριστερά που θα πρέπει να είναι η πόρτα του κύτους ανοιχτή κάτω από το ένα φτερό...

«Ναι», μονολογώ. «Είναι στ' αλήθεια εδώ...»

Γιατί στ' αλήθεια είναι εδώ. Κόντευα να πιστέψω πως δε θα έρχονταν ποτέ και νιώθω να γίνομαι πιο ελαφριά και την ανάσα μου ν' αρχίζει να γίνεται πιο γρήγορη, γιατί είναι εδώ, είναι πραγματικά εδώ...

Βλέπω τρεις φιγούρες να στέκονται στο έδαφος, στο σημείο όπου καταλήγουν οι πόρτες του κύτους, με το περίγραμμά τους να διαγράφεται στη στήλη φωτός, ενώ οι σκιές τους γυρίζουν καθώς ακούνε το ποδοβολητό του Βελανιδιού...

Λίγο πλάγια, βλέπω ένα κάρο παρκαρισμένο μέσα στο σκοτάδι, με τα βόδια του να μασουλάνε χορτάρι...

Και πλησιάζουμε...

Κι άλλο...

Και οι φιγούρες και τα πρόσωπά τους προβάλλουν ξαφνικά καθώς το Βελανίδι κι εγώ μπαίνουμε επίσης στη στήλη φωτός, σταματώντας απότομα μ' ένα τράνταγμα...

Και είναι, είναι ακριβώς αυτοί που πίστευα πως θα είναι και

η καρδιά μου αναπηδάει από ευτυχία και νοσταλγία και παρ' όλα όσα συμβαίνουν, νιώθω τα μάτια μου να δακρύζουν κι ένα πνίξιμο στον λαιμό ...

Γιατί είναι ο Μπράντλυ Τεντς από το Βήτα και η Σιμόν Γουάτκιν από το Γάμμα και ξέρω πως ήρθαν για να ψάξουν να βρουν εμένα, ήρθαν όλον αυτό τον δρόμο ψάχνοντας τον πατέρα μου και τη μητέρα μου κι εμένα...

Και κάνουν ένα βήμα πίσω, ξαφνιασμένοι από την αναπάντεχη εμφάνισή μου κι ύστερα τους παίρνει ένα δευτερόλεπτο για να δουν πέρα απ' όλη τη σκόνη και τη μουντζούρα και τα πιο μακριά μαλλιά...

Και είμαι και μεγαλύτερη...

Πιο ψηλή...

Σχεδόν ενήλικη...

Και τα μάτια τους γουρλώνουν περισσότερο καθώς αντιλαμβάνονται ποια είμαι...

Και η Σιμόν ανοίγει το στόμα της...

Αλλά δεν είναι η φωνή της αυτή που μιλάει.

Είναι η τρίτη φιγούρα, αυτή που τα μάτια της -τόρα που τα κοιτάζω τελικά- γουρλώνουν ακόμα περισσότερο και λέει το όνομά μου, το λέει με μια έκφραση κατάπληξης που πρέπει να πω ότι μου δίνει ένα απροσδόκητο κύμα ευχαρίστησης.

«Βάιολα!» λέει η Προϊσταμένη Κούλ.

«Ναι», λέω, κοιτάζοντάς την κατάματα. «Η Βάιολα είμαι».

[TONT]

Δε σκέφτομαι καν όταν ο Δήμαρχος και ο Μόρπεθ τρέχουνε πίσω από τους στρατιώτες μέσα στη μάχη. Απλά σπιρουνίζω την Άνγκαρραντ κι αυτή μ' εμπιστεύεται και ξεκινάει μ' ένα πήδημα ίσα στο κατόπι τους...

Δε θέλω νάμαι εδώ...

Δε θέλω να πολεμήσω κανέναν...

Αλλά αν είναι να την προστατέψω...

(Βάιολα)

Τότε θα πολεμήσω, που να με πάρει...

Καλπάζουμε προσπερνώντας πεζούς στρατιώτες που συνεχίζουν να ορμάνε μπροστά και το πεδίο της μάχης στη βάση του λόφου κοχλάζει από άντρες και Σπακλ κι εγώ κοιτάω συνέχεια τον στριφογυριστό δρόμο που συνεχίζει να κατεβάζει σαν καταρράχτης όλο και περισσότερους Σπακλ και νιώθω σαν νάμαι ένα μυρμήγκι που τρέχει σε μια μυρμηγκοφωλιά και σχεδόν δεν μπορείς να δεις το έδαφος απ' τα κορμιά που σπαρταράνε...

«Από δω!» φωνάζει ο Δήμαρχος, ξεκόβοντας στ' αριστερά, μακριά απ' το ποτάμι. Οι γραμμές των αντρών έχουνε απωθήσει τους Σπακλ πίσω στο ποτάμι και στη βάση του λόφου, κρατώντας τους εκεί...

ΟΧΙ ΓΙΑ ΠΟΛΥ, ΩΣΤΟΣΟ, λέει ο Δήμαρχος, κατευθείαν μέσα στο κεφάλι μου.

«Μην το κάνεις αυτό!» του φωνάζω, σηκώνοντας το ντουφέκι μου.

«Χρειάζομαι την προσοχή σου και χρειάζομαι έναν καλό στρατιώτη!» μου φωνάζει αυτός. «Αν δεν μπορείς να το κάνεις, τότε δεν είσαι χρήσιμος σ' αυτό τον πόλεμο και έχω έναν ακόμα λιγότερο λόγο να σε βοηθήσω!»

Και σκέφτομαι μέσα μου: Πώς έγινε και γύρισε σε δική του επιλογή να βοηθήσει εμένα; Τον είχα δεμένο, τον είχα στο έλεός μου, νίκησα...

Αλλά δεν υπάρχει χρόνος, γιατί βλέπω πού κατευθύνεται...

Το αριστερό πλευρό, το πλευρό μακριά απ' το ποτάμι, είναι το πιο αδύναμο, είναι εκεί που οι άντρες είναι λιγότε-

ροι κι οι Σπακλ το 'χουνε δει αυτό και πιέζουνε σαν κύμα μπροστά. «ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΕ!» φωνάζει ο Δήμαρχος κι οι στρατιώτες που 'ναι πιο κοντά μας γυρνάνε και τον ακολουθάνε...

Κάνοντάς το αμέσως, σαν να μην το σκέφτονται καν...

Και μας ακολουθάνε προς το αριστερό πλευρό και διασχίζουμε το έδαφος πολύ πιο γρήγορα απ' όσο θα 'θελα κι απλά νιώθω να πνίγομαι από παντού με τον *σαματά* όλου αυτού, τους άντρες να φωνάζουνε, τα όπλα να ρίχνουνε, τον γδούπο των κορμιών που πέφτουνε στο έδαφος, αυτό το γαμ... βούκινο των Σπακλ που συνεχίζει να ηχεί κάθε δύο δευτερόλεπτα και τον Θόρυβο, τον Θόρυβο, τον Θόρυβο, τον Θόρυβο...

Καλπάζω σ' έναν εφιάλητη.

Νιώθω ένα *φύσημα* πλάι στο αυτί μου και γυρνάω γρήγορα για να δω έναν στρατιώτη πίσω μου χτυπημένο στο μάγουλο από το βέλος που μόλις πέρασε ξυστά απ' το κεφάλι μου...

Ουρλιάζει και πέφτει...

Κι ύστερα τον αφήνουμε πίσω...

ΠΡΟΣΕΧΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΣΟΥ, ΤΟΝΤ, βάζει ο Δήμαρχος μέσα στο κεφάλι μου. ΔΕ ΘΑ ΘΕΛΑΜΕ ΝΑ ΧΑΘΕΙΣ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΜΑΧΗ, ΕΤΣΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ;

«ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΟ αυτό, γαμώτο!» φωνάζω, γυρίζοντας προς το μέρος του.

ΑΝ ΗΜΟΥΝΑ ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΣΟΥ, ΘΑ ΣΗΚΩΝΑ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΟΥ, σκέφτεται καταπάνω μου...

Και γυρνάω πάλι μπρος...

Και βλέπω...

Οι Σπακλ είναι απάνω μας...

«Είσαι ζωντανή!» λέει η Προϊσταμένη Κούλ και βλέπω το πρόσωπό της ν' αλλάζει, μετατρέποντας το είδος κατάπληξής του σ' ένα διαφορετικό, ψεύτικο είδος κατάπληξης. «Δόξα τω Θεώ!»

«Μην τολμήσεις!» της φωνάζω. «Μην τολμήσεις!»

«Βάιολα...» αρχίζει, αλλά γλιστρώ κιόλας κάτω από το Βελανίδι, μουγκρίζοντας άσχημα από τον πόνο στους αστραγάλους μου, αλλά κουτσά στραβά καταφέρνω να μείνω όρθια, μόλις, και γυρίζω στη Σιμόν και στον Μπράντλυ: «Μην πιστεύετε τίποτα απ' όσα σας είπε».

«Βάιολα!» λέει η Σιμόν, βγαίνοντας μπροστά. «Είσαι στ' αλήθεια εσύ;»

«Είναι το ίδιο υπεύθυνη γι' αυτό τον πόλεμο όσο κι ο Δήμαρχος. Μην κάνετε τίποτα που...»

Αλλά με σταματάει ο Μπράντλυ, αρπάζοντάς με μ' ένα αγκάλιασμα τόσο σφιχτό που δυσκολεύομαι ν' ανασάνω. «Ω, Θεέ μου, Βάιολα», λέει, με έντονο συναίσθημα στη φωνή του. «Δεν είχαμε κανένα νέο από το σκάφος σας. Νομίζαμε...»

«Τι συνέβη, Βάιολα;» λέει η Σιμόν. «Πού είναι οι γονείς σου;»

Και είμαι συγκλονισμένη που τους βλέπω - τόσο πολύ που δεν μπορώ να μιλήσω για ένα λεπτό και τραβιέμαι λίγο από τον Μπράντλυ και το φως πέφτει στο πρόσωπό του και τον βλέπω, πραγματικά τον βλέπω, βλέπω τα καλοσυνάτα καστανά του μάτια, το δέρμα του στην ίδια σκούρα απόχρωση με της Κορίν, τα κοντά κατσαρά μαλλιά του, που γκριζάρουν στους κροτάφους, τον Μπράντλυ που ήταν πάντα ο αγαπημένος μου στο κομβόι, που μου δίδασκε τέχνες και μαθηματικά, και κοιτάζω πιο πέρα και βλέπω και το γνώριμο δέρμα της Σιμόν με τις φακίδες, τα κόκκινα μαλλιά αλογοουρά, το μικροσκοπικό σημάδι στο πιγούνι της και σκέφτομαι, μέσα σ' όλα αυτά που έγιναν, πόσο είχαν εξαφανιστεί στο πίσω μέρος του μυαλού

μου, πόσο η διαδικασία της επιβίωσης και μόνο σ' αυτό τον ηλίθιο, ηλίθιο κόσμο μ' έκανε να ξεχάσω πως ερχόμουν από έναν τόπο όπου μ' αγαπούσαν, όπου οι άνθρωποι νοιάζονταν για μένα κι ο ένας για τον άλλον, όπου κάποια τόσο όμορφη κι έξυπνη σαν τη Σιμόν και κάποιος τόσο ευγενικός και αστείος σαν τον Μπράντλυ θα έρχονταν πραγματικά να με βρουν, θα ήθελαν πραγματικά το καλύτερο.

Τα μάτια μου πλημμυρίζουν πάλι. Είναι πάρα πολύ οδυνηρό να θυμάμαι. Λες και αυτή η ζωή συνέβη σ' ένα εντελώς διαφορετικό άτομο.

«Οι γονείς μου είναι νεκροί», λέω τελικά πνιχτά. «Συντριφτήκαμε και πέθαναν».

«Αχ, Βάιολα...» λέει ο Μπράντλυ, απαλά.

«Εμένα με βρήκε ένα αγόρι», λέω, παίρνοντας δύναμη. «Ένα γενναίο και πανέξυπνο αγόρι που μ' έσωσε πολλές φορές και τώρα είναι εκεί κάτω και προσπαθεί να σταματήσει έναν πόλεμο που άρχισε αυτή!»

«Δεν έκανα τίποτα τέτοιο, κορίτσι μου», λέει η Προϊσταμένη Κούλ, χωρίς ψεύτικη κατάπληξη πια.

«Μη με λες έτσι...»

«Πολεμάμε έναν τύραννο εκεί κάτω, έναν τύραννο που σκότωσε εκατοντάδες, αν όχι χιλιάδες, που φυλάκισε και μαρκάρισε γυναίκες με ταινίες...»

«Εσύ πάψε», λέω, χαμηλόφωνα και απειλητικά. «Προσπάθησες να με σκοτώσεις και δεν έχεις δικαίωμα να λες τίποτε για σιδήποτε».

«Τι έκανε λέει;» ακούω τον Μπράντλυ.

«Έβαλες τον Γουίλφ, τον καλό, γλυκό, ειρηνικό Γουίλφ να επιτεθεί στην πόλη ανατινάζοντας κτίρια...»

Η Προϊσταμένη Κούλ αρχίζει: «Βάιολα...»

«Είπα, πάψε!»

Και παύει.

«Ξέρεις τι γίνεται εκεί κάτω τώρα;» λέω. «Ξέρεις πού έστειλες την Απάντηση;»

Αυτή απλά ανασαίνει κοφτά, με πρόσωπο φουρτουνιασμένο.

«Ο Δήμαρχος κατάλαβε το κόλλο σου», λέω. «Θα είχε ολόκληρο στρατό να σας περιμένει μέχρι να φτάσετε στο κέντρο της πόλης. Θα σας αφάνιζε».

Αλλά το μόνο που λέει αυτή είναι: «Μην υποτιμάς το μαχητικό πνεύμα της Απάντησης».

«Τι είναι η Απάντηση;» ρωτάει ο Μπράντλυ.

«Μια τρομοκρατική οργάνωση», λέω, μόνο για να δω την έκφραση στο πρόσωπο της Προϊσταμένης Κούλ.

Άξιζε τον κόπο.

«Λες επικίνδυνες λέξεις, Βάιολα Ιντ», λέει η Προϊσταμένη Κούλ, κάνοντας ένα βήμα προς το μέρος μου.

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις γι' αυτό;» λέω. «Θα με ανατινάξεις πάλι;»

«Όπα, όπα», λέει η Σιμόν, μπαίνοντας ανάμεσά μας. «Ό,τι κι αν συμβαίνει εδώ», λέει στην Προϊσταμένη Κούλ, «είναι φανερό πως δε μας είπες ολόκληρη την ιστορία».

Η Προϊσταμένη Κούλ ξεφυσάει με δυσφορία. «Δε σας είπα ψέματα σχετικά με το τι έκανε αυτός ο άνθρωπος», λέει και γυρίζει σ' εμένα. «Είπα ψέματα, Βάιολα;»

Προσπαθώ να την καρφώσω με το βλέμμα μου, αλλά όχι, πραγματικά αυτός έκανε τρομερά πράγματα. «Εμείς τον νικήσαμε, ωστόσο», λέω. «Ο Τοντ είναι εκεί κάτω αυτή τη στιγμή με τον Δήμαρχο δεμένο, αλλά χρειάζεται τη βοήθειά μας, γιατί...»

«Μπορούμε να λύσουμε τις διαφορές μας αργότερα», λέει η Προϊσταμένη Κούλ στον Μπράντλυ και στη Σιμόν, διακόπτοντάς με. «Αυτό προσπαθούσα να σας πω. Υπάρχει ένας στρατός εκεί κάτω που πρέπει να αποκρουσθεί...»

«Δύο στρατοί», λέω εγώ.

Η Προϊσταμένη Κούλ γυρίζει σ' εμένα, ενοχλημένη. «Η Απάντηση δε χρειάζεται να αποκρουσθεί...»

«Δε μιλάω για την Απάντηση», λέω. «Υπάρχει μια στρατιά Σπακλ που κατεβαίνει τον λόφο πλάι στον καταρράκτη».

«Μια στρατιά τι;» ρωτάει η Σιμόν.

Αλλά εγώ κοιτάζω ακόμα την Προϊσταμένη Κούλ.

Γιατί έχει μείνει με το στόμα ορθάνοιχτο.

Και βλέπω μια σκιά φόβου να περνάει από το πρόσωπό της.

[ΤΟΝΤ]

Νάτοι που 'ρχονται...

Αυτό το σημείο του λόφου είναι όλο απότομα βράχια, κι έτσι οι Σπακλ δεν μπορούνε να πέσουνε κατευθείαν απάνω μας, αλλά ορμάνε απ' το ξέφωτο προς το αδύνατο σημείο στη γραμμή των αντρών και νάτοι που 'ρχονται...

Νάτοι που 'ρχονται...

Νάτοι που 'ρχονται...

Σηκώνω το ντουφέκι...

Είμαι περικυκλωμένος από στρατιώτες, μερικούς που προχωράνε μπροστά, μερικούς που υποχωρούνε, πέφτοντας πάνω στην Άγκαρραντ που φωνάζει ασταμάτητα, **Αχόρι πουλάρι, αχόρι πουλάρι!** στον Θόρουβό της...

«Μη φοβάσαι, κορίτσι μου», λέω ψέματα...

Γιατί νάτοι...

Πυροβολισμοί ξεσπάνε παντού, σαν κοπάδι πουλιά που σηκώνονται ξαφνικά...

Βέλη σφυρίζουνε στον αέρα...

Οι Σπακλ ρίχνουνε με τα ραβδιά τους...

Και πριν προλάβω καν να κάνω μια σκέψη, ένας στρα-

τιώτης μπροστά μου τρεκλίζει πίσω μ' έναν περίεργο αφριστό ήχο...

Πιάνοντας τον λαιμό του...

Που δεν είναι πια εκεί...

Και δεν μπορώ να πάρω τα μάτια μου από πάνω του καθώς πέφτει στα γόνατα...

Κι απλά υπάρχει αίμα παντού, παντού απάνω του, *αληθινό αίμα*, το δικό του αίμα, τόσο πολύ που μυρίζω τη μεταλλική ασάδα του...

Και με κοιτάει...

Πιάνοντας το βλέμμα μου και κρατώντας το...

Κι ο Θόρυβός του...

Θεέ μου, ο Θόρυβός του...

Και ξαφνικά είμαι μέσα, μέσα σ' αυτά που σκέφτεται και υπάρχουνε εικόνες της οικογένειάς του, εικόνες της γυναίκας του και του μικρού αγοριού του και προσπαθεί να πιαστεί απ' αυτές, αλλά ο Θόρυβός του γίνεται κομμάτια κι ο φόβος του ξεχύνεται σαν ζωηρό κόκκινο φως κι απλώνει τα χέρια στη γυναίκα του, απλώνει τα χέρια στον μικρούλη γιο του...

Και τότε ένα βέλος των Σπακλ τον βρίσκει στο στήθος...

Κι ο Θόρυβός του σταματάει...

Κι εγώ τινάζομαι απότομα πίσω στο πεδίο της μάχης...

Πίσω στην κόλαση...

ΚΡΑΤΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΣΟΥ, ΤΟΝΤ! βάζει ο Δήμαρχος μέσα στο κεφάλι μου.

Αλλά συνεχίζω να κοιτάω τον νεκρό στρατιώτη...

Τα άψυχα μάτια του που με κοιτάνε...

«Γαμώτο μου, Τοντ!» μου φωνάζει ο Δήμαρχος και...

ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΚΥΚΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΥΚΛΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΓΩ.

Σκάει στον εγκέφαλό μου σαν τούβλο...

ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΚΥΚΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΥΚΛΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΓΩ.

Με τη φωνή του και τη δικιά μου...

Μπλεγμένες μαζί...
Κατευθείαν στο κέντρο του κεφαλιού μου...
«Κόφ' το, γαμώτο», προσπαθώ να φωνάξω...
Αλλά η φωνή μου είναι αλλόκοτα σιγανή...
Και...
Και...
Και σηκώνω το βλέμμα...
Και νιώθω πιο ήρεμος...
Λες κι ο κόσμος είναι πιο καθαρός και πιο αργός...
Κι ένας Σπακλ πηδάει μέσα απ' το κενό που άφησαν δυο
στρατιώτες που χωρίστηκαν...
Και σηκώνει το λευκό ραβδί του καταπάνω μου...
Και πρέπει να το κάνω...
(Φονιάς...)
(Είσαι φονιάς...)
Πρέπει να τον πυροβολήσω πριν με πυροβολήσει εκείνος...
Και σηκώνω το ντουφέκι...
Το ντουφέκι του *Ντέιβυ*, που του το πήρα...
Και σκέφτομαι, *Αχ, σε παρακαλώ*, καθώς βάζω το δά-
χτυλο στη σκανδάλη...
Αχ, σε παρακαλώ, αχ, σε παρακαλώ, αχ, σε παρακαλώ...
Και...
Κλαπ...
Κοιτάω σοκαρισμένος.
Το όπλο μου δεν είναι γεμάτο.

{ΒΑΪΟΛΑ}

«Λες ψέματα», λέει η Προϊσταμένη Κούλ, αλλά γυρίζει ήδη, λες και θα μπορούσε να δει πάνω από τα δέντρα μέσα στην πόλη. Δεν μπορεί – υπάρχουν μόνο οι σκιές του δάσους στο φόντο

της μακρινής λάμψης. Ο ατμός από τους αεραγωγούς κάνει τόσο θόρυβο που με το ζόρι ακουγόμαστε που μιλάμε, πόσο μάλλον να μπορέσουμε ν' ακούσουμε κάτι από την πόλη, κι αν η ίδια ξεκίνησε για το σκάφος τη στιγμή που το είδε να ετοιμάζεται να προσγειωθεί, δε θ' άκουσε καθόλου το βούκινο.

«Αυτό είναι αδύνατον», λέει. «Συμφώνησαν, υπέγραψαν εκχειρίδια!»

Σπακλ! λέει το Βελανίδι, πίσω μου.

«Τι είπες;» με ρωτάει η Σιμόν.

«Όχι», λέει η Προϊσταμένη Κούλ. «Α, όχι».

«Θα μας εξηγήσει, παρακαλώ, κάποιος τι στον διάβολο συμβαίνει;» ρωτάει ο Μπράντλυ.

«Οι Σπακλ είναι το γηγενές είδος», λέω. «Νοήμονες και έξυπνοι...»

«Άγριοι στη μάχη», διακόπτει η Προϊσταμένη Κούλ.

«Ο μόνος που συνάντησα ήταν ευγενικός και φοβόταν πολύ περισσότερο τους ανθρώπους απ' όσο φαίνεται να φοβούνται αυτούς οι άνθρωποι...»

«Εσύ δεν πολέμησες εναντίον τους», λέει η Προϊσταμένη Κούλ.

«Εγώ δεν τους σκλάβωσα επίσης».

«Δεν πρόκειται να σταθώ εδώ και να κάνω αυτή τη συζήτηση μ' ένα παιδί...»

«Δεν είναι πως έρχονται χωρίς κανέναν λόγο». Ξαναγυρίζω στον Μπράντλυ και στη Σιμόν. «Επιτίθενται επειδή ο Δήμαρχος έκανε γενοκτονία όλων των σκλάβων Σπακλ, και αν μπορέσουμε ίσως απλά να τους μιλήσουμε, να τους πούμε ότι εμείς δεν είμαστε σαν τον Δήμαρχο...»

«Θα σκοτώσουν το πολύτιμο αγόρι σου», λέει η Προϊσταμένη Κούλ. «Δε θα το σκεφτούν καν δεύτερη φορά».

Αμέσως σταματάει η ανάσα μου καθώς αρχίζω να παθαίνω πανικό απ' αυτό που λέει, αλλά μετά προσπαθώ να θυμάμαι

πως θα της άρεσε να με δει να πανικοβάλλομαι. Αν φοβόμουν, θα ήταν ευκολότερο να με ελέγξει.

Αλλά δε θα πανικοβληθώ, γιατί εμείς θα το σταματήσουμε αυτό. Θα το σταματήσουμε όλο αυτό.

Αυτό κάνουμε εγώ κι ο Τοντ.

«Έχουμε πιάσει τον Δήμαρχο», λέω, «κι αν οι Σπακλ το δουν αυτό...»

«Με όλο τον σεβασμό», λέει η Προϊσταμένη Κούλ στη Σιμόν. «Η Βάιολα είναι ένα κορίτσι με πολύ περιορισμένη γνώση της ιστορίας αυτού του κόσμου. Αν οι Σπακλ επιτίθενται, πρέπει να αντεπιτεθούμε!»

«Να αντεπιτεθούμε!» λέει ο Μπράντλυ, σμίγοντας τα φρύδια. «Ποιοι νομίζεις πως είμαστε;»

«Ο Τοντ χρειάζεται τη βοήθειά μας», λέω. «Μπορούμε να πετάξουμε εκεί κάτω και να το σταματήσουμε πριν να είναι πολύ αργά...»

«Είναι ήδη πολύ αργά», διακόπτει η Προϊσταμένη Κούλ. «Αν με παίρνατε απλά στο σκάφος σας, θα μπορούσα να σας δείξω...»

Αλλά η Σιμόν κουνάει το κεφάλι. «Εκεί πάνω η ατμόσφαιρα ήταν πολύ πιο πυκνή απ' όσο περιμέναμε. Έπρεπε να προσγειωθούμε σε λειτουργία πλήρους ψύξης...»

«Όχι!» λέω, αλλά ασφαλώς αυτό έκαναν. Δύο αεραγωγοί ανοιχτοί...

«Τι σημαίνει αυτό;» ρωτάει η Προϊσταμένη Κούλ.

«Σημαίνει ότι δεν πετάμε για τουλάχιστον άλλες οκτώ ώρες, μέχρι να κρυώσουν οι μηχανές και να αναπληρώσουν τις κυψέλες καυσίμων τους», λέει η Σιμόν.

«Οκτώ ώρες;» λέει η Προϊσταμένη Κούλ. Σηκώνει τη γροθιά της, κυριολεκτικά σηκώνει τη γροθιά της κατά τον ουρανό με αγανάκτηση.

Να και μια φορά που ξέρω πώς αισθάνεται.

«Μα, πρέπει να βοηθήσουμε τον Τοντ!» λέω. «Δεν μπορεί να ελέγξει έναν στρατό και ν' αποκρούσει έναν άλλον...»

«Θ' αναγκαστεί ν' αφήσει τον Πρόεδρο ελεύθερο», λέει η Προϊσταμένη Κούλ.

«Όχι», λέω γρήγορα. «Όχι, δε θα το έκανε αυτό».

Θα το έκανε;

Όχι.

Όχι αφού παλέψαμε τόσο σκληρά.

«Ο πόλεμος δημιουργεί πολύ άσχημες καταστάσεις ανάγκης», λέει η Προϊσταμένη Κούλ. «Όσο καλό και να είναι το αγόρι σου, έχει να αντιμετωπίσει χιλιάδες».

Καταπολεμώ πάλι τον πανικό και γυρίζω στον Μπράντλυ. «Πρέπει να κάνουμε κάτι!»

Αυτός κοιτάζει έντονα τη Σιμόν και ξέρω πως αναρωτιούνται σε τι καταστροφή προσγειώθηκαν. Ξαφνικά, ο Μπράντλυ χτυπάει απότομα τα δάχτυλά του σαν να θυμήθηκε κάτι.

«Περιμένετε!» λέει και μπαίνει βιαστικά στο ανιχνευτικό σκάφος.

[ΤΟΝΤ]

Τραβάω πάλι τη σκανδάλη...

Το μόνο που ακούω είναι άλλο ένα κλαπ...

Σηκώνω το βλέμμα...

Ο Σπακλ υψώνει το λευκό ραβδί του...

(Τι είναι αυτά τα πράγματα;)

(Τι είναι αυτά που προκαλούνε τόσο μεγάλη ζημιά;)

Και είμαι νεκρός...

Είμαι νεκρός...

Είμαι...

ΜΠΑΜ!

Ένα όπλο εκπυρσοκροτεί ακριβώς πλάι στο κεφάλι μου...

Και ο Σπακλ με το λευκό ραβδί τινάζεται στο πλάι, μ' ένα ρουάκι αίμα να ξεπηδάει απ' τον λαιμό του πάνω απ' το κολλάρο της πανοπλίας του...

Ο Δήμαρχος...

Τον πυροβόλησε ο Δήμαρχος απ' τη σέλα του Μόρπεθ...

Κι εγώ καρφώνω το βλέμμα μου απάνω του, χωρίς να δίνω σημασία στη μάχη γύρω μας...

«Έστειλες τον γιο σου στον πόλεμο με *ΑΔΕΙΟ ΟΠΛΟ;*» ουρλιάζω, τρέμοντας από θυμό και που παραλίγο να πεθάνω...

«Δεν είναι τώρα η κατάλληλη στιγμή, Τοντ», λέει ο Δήμαρχος...

Και μαζεύομαι πάλι καθώς ένα βέλος περνάει ξυστά μου κι αρπάω σφιχτά τα χαλινάρια και προσπαθώ να στρίψω την Άνγκαρραντ για να πάρουμε γρήγορα δρόμο αποδώ και βλέπω έναν στρατιώτη να πέφτει παραπατώντας πάνω στον Μόρπεθ, με αίμα να τρέχει από μια εφιαλτική τρύπα στη στολή του στο μέρος της κοιλιάς, και να σηκώνει τα ματωμένα χέρια του στον Δήμαρχο για βοήθεια...

Κι ο Δήμαρχος αρπάει το ντουφέκι του στρατιώτη και το πετάει σε μένα...

Το πιάνω αντανακλαστικά, ενώ τα χέρια μου υγραίνονται αμέσως από το αίμα παντού απάνω του...

ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΣΗΣ Η ΣΤΙΓΜΗ ΓΙΑ ΑΒΡΟΤΗΤΕΣ, βάζει ο Δήμαρχος μέσα στο κεφάλι μου. ΓΥΡΝΑ! ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΕ!

Και γυρνάω...

Και πυροβολάω...

«Ντρόουν!» λέει ο Μπράντλντ, ξαναγουρίζοντας πάλι από τη ράμπα επιβίβασης, κουβαλώντας κάτι που μοιάζει με υπερτροφικό έντομο: μισό μέτρο μήκος, ίσως, με γυαλιστερά μεταλλικά φτερά ανοιγμένα πάνω από ένα λεπτό μεταλλικό σώμα. Το δείχνει στη Σιμόν σαν να τη ρωτάει. Εκείνη γνέφει καταφατικά και διαπιστώνω πως είναι η Αρχηγός Αποστολής γι' αυτό το ταξίδι.

«Τι πράγμα;» ρωτάει η Προϊσταμένη Κούλ.

«Ντρόουν. Διερευνά το τοπίο», λέει η Σιμόν. «Εσείς δεν είχατε όταν προσγειωθήκατε;»

Η Προϊσταμένη Κούλ βγάζει ένα ειρωνικό γέλιο. «Τα δικά μας σκάφη έφυγαν από τον Παλιό Κόσμο είκοσι τρία χρόνια πριν από τα δικά σας, κορίτσι μου. Ουσιαστικά εμείς πετάξαμε μέχρι εδώ με ατμό σε σύγκριση μ' αυτά που έχετε εσείς».

«Τι απέγινε το δικό σας;» μου λέει ο Μπράντλντ, ρυθμίζοντας το ντρόουν.

«Καταστράφηκε στη συντριβή», λέω. «Μαζί με σχεδόν όλο τον εξοπλισμό και τα εφόδια. Ίσα που μου απόμεινε λίγη τροφή».

«Ει», λέει η Σιμόν, προσπαθώντας να το πει απαλά και παρηγορητικά. «Ωστόσο, τα κατάφερες. Είσαι ζωντανή». Πλησιάζει να μ' αγκαλιάσει.

«Πρόσεχε», λέω. «Και οι δύο μου οι αστράγαλοι είναι σπασμένοι».

Η Σιμόν δείχνει τρομοκρατημένη. «Βάιολα...»

«Κοίτα, θα ζήσω», λέω, «αλλά είμαι ζωντανή μόνο χάρη στον Τοντ, εντάξει; Αν κινδυνεύει εκεί κάτω, Σιμόν, πρέπει να τον βοηθήσουμε...»

«Πάντα το αγόρι της σκέφτεται», μουρμουρίζει η Προϊσταμένη Κούλ. «Πάντα το γυρίζει στο προσωπικό, σαν να μη νοιάζεται για τον κόσμο».

«Ενώ εσύ νοιάζεσαι, γι' αυτό είσαι πρόθυμη ν' ανατινάξεις τον κόσμο και να τον κάνεις κομμάτια!»

Κομμάτια, σκέφτεται το Βελανίδι, αλλάζοντας νευρικά πόδι.

Η Σιμόν το κοιτάζει, ζαρώνοντας το μέτωπό της. «Για στάσου...»

«Έτοιμος!» λέει ο Μπράντλυ, όρθιος πίσω από το ντρόουν, κρατώντας ένα μικρό τηλεχειριστήριο.

«Πώς ξέρει πού να πάει;» ρωτάει η Προϊσταμένη Κούλ.

«Το ρύθμισα να πετάξει προς τη ζωηρότερη πηγή φωτός», λέει ο Μπράντλυ. «Αυτά είναι απλά τοπογραφικά ντρόουν με περιορισμένο υψόμετρο, αλλά θα πρέπει να αρκεί για να περάσει μερικούς λόφους».

«Μπορείς να το ρυθμίσεις να ψάξει ένα συγκεκριμένο πρόσωπο;» ρωτάω.

Ωστόσο, σταματάω, γιατί ο νυχτερινός ουρανός φωτίζεται πάλι από την ίδια λάμψη που είδα καλπάζοντας προς τα εδώ. Όλοι κοιτάζουν προς την πόλη.

«Σήκωσε το ντρόουν!» λέω. «Σήκωσέ το τώρα!»

[TONT]

Ρίχνω με το ντουφέκι προτού προλάβω να σκεφτώ αν θέλω να το κάνω...

ΜΠΑΜ!

Δεν είμαι έτοιμος για το κλότσημά του και με χτυπάει στον ώμο δυνατά κι αρπάω σφιχτά τα χαλινάρια της Άνγκαοραντ και κάνουμε μια ολόκληρη στροφή προτού δω τελικά...

Έναν Σπακλ...

Πεσμένο χάμω μπροστά μου...

(Μ' ένα μαχαίρι καρφωμένο στο...)

Με μια πληγή από σφαίρα, μια τρύπα που αιμορραγεί στο στήθος του...

«Ωραία βολή», λέει ο Δήμαρχος.

«Εσύ το έκανες», λέω, γυρίζοντας προς το μέρος του.

«Σου είπα να μείνεις έξω απ' το κεφάλι μου, γαμώτο!»

«Ούτε καν για να σου σώσω τη ζωή, Τοντ;» λέει, πυροβολώντας πάλι κι άλλος ένας Σπακλ πέφτει.

Γυρνάω, με το ντουφέκι σηκωμένο...

Συνεχίζουνε να έρχονται...

Σημαδεύω έναν Σπακλ που υψώνει το τόξο του σημαδεύοντας έναν στρατιώτη...

Πυροβολάω...

Αλλά το γυρνάω πλάγια επίτηδες, το τελευταίο δευτερόλεπτο, αποχώντας τελείως (σκάστε)...

Ο Σπακλ ξαφνιάζεται και το βάζει στα πόδια. Άρα δούλεψε...

«Δεν κερδίζεις έτσι τους πολέμους, Τοντ!» φωνάζει ο Δήμαρχος, ρίχνοντας με το όπλο του στον Σπακλ που δε σκότωσα, πετυχαίνοντάς τον στο σαγόνι και στέλνοντάς τον να ξαπλωθεί φαρδύς πλατύς...

«Πρέπει να επιλέξεις», λέει ο Δήμαρχος, περιφέροντας το ντουφέκι του, ψάχνοντας το επόμενο πράμα που θα πυροβολήσει. «Είπες ότι θα σκότωνες για χάρη της. Το εννοούσες;»

Τότε ακούγεται άλλο ένα σφύριγμα...

Και το χειρότερο σκούξιμο που μπορείς να φανταστείς από την Άνγκαρραντ...

Γυρνάω...

Έχει χτυπηθεί στο πίσω δεξί καπούλι από βέλος...

Αγόρι πουλάρι! φωνάζει. **Αγόρι ΠΟΥΛΑΡΙ!**

Κι αμέσως απλώνω το χέρι μου και προσπαθώ ν' αρπάξω

το βέλος, χωρίς να πέσω από πάνω της έτσι που τοινάει από τον πόνο, και το αρπάω και σπάει στο χέρι μου κι αφήνω το ένα κομμάτι στο καπούλι της και **Αγόρι πουλάρι! Αγόρι πουλάρι! Τοντ!** και προσπαθώ να την ηρεμήσω για να μη με πετάξει χάμω στο πλήθος των στρατιωτών...

Και τότε είναι που γίνεται πάλι...

ΒΟΥΟΥΠ!

Μια τεράστια αστραπή και γυρνάω να κοιτάξω...

Οι Σπακλ έχουνε άλλο ένα φλογοβόλο στη βάση του λόφου.

Οι φλόγες ξεχύνονται απ' τη ράχη του πλάσματος με το κέρατο και ανοίγουνε δρόμο ίσα στο κέντρο των στρατιωτών κι άντρες ουρλιάζουνε και καίγονται κι ουρλιάζουνε και καίγονται και στρατιώτες κάνουνε μεταβολή και τρέχουνε κι η γραμμή σπάει κι η Άνγκαρραντ τοινάει κι αιμορραγεί και σκούζει και μας χτυπάει ένα κύμα στρατιωτών που υποχωράνε κι αυτή τοινάει πάλι και...

Μου πέφτει το ντουφέκι...

Κι η φωτιά εξαπλώνεται...

Κι άντρες τρέχουν...

Και παντού υπάρχει καπνός...

Και ξαφνικά η Άνγκαρραντ στριφογυρνάει κι ελευθερώνεται και είμαστε με κάποιον τρόπο σ' ένα μέρος που δε βρίσκεται κανένας άντρας, που ο στρατός είναι πίσω μας κι οι Σπακλ μπροστά μας κι εγώ δεν έχω το ντουφέκι μου και δε βλέπω πού είναι ο Δήμαρχος...

Κι ο Σπακλ στη ράχη του πλάσματος με το πράμα που φτιάχνει τη φωτιά μάς έχει δει...

Κι αρχίζει να 'ρχεται ίσα καταπάνω μας...